

<p>Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 32,90+ 2,10 (GST) = 35 kan. dolarů Cena 1.41 + 0.09 (GST) = 1.50 dolaru.</p>	<p>Agreement # 40005374/ Registration # 09089</p> <p>Datum, dokdy jsou noviny předplacené, je v pravém horním rohu štítku!</p>	<p>Telefon: 416/530-4222 Fax: 416/530-0069 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com</p>
--	--	--

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 14.

(364.)

Vol. 16.

Thursday,

July 13,

2006

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Miničundr

Lidé se potkávají v hospodách nebo na čundrech. Nemyslím si, že zájezd čtveřice Ivan Mládek, Ivo Pěšák, Libuše Roubychová a Milan Pitkin je zrovna *miničundr*. Projet v několika dnech Ameriku z východu na západ a zpět v autě a při tom udělat řadu vystoupení, to je pořádný výkon. Vlastně s Ivo Pěšákem jsme v sedmdesátých letech řešili existenciální otázku v hospodě U zlatého soudku na rohu Opatovické ulice a Ostrovní. Doba, kdy studenti nabírali své zkušenosti v pražských hospodách a měli na to, je nenávratně pryč. Turisti z EU je nenávratně vytlačili na periferii. Ivo experimentoval s jazzem, hrál rock and roll a pak jsme slyšeli, že hraje také s nějakou kapelou Ivana Mládka. Po čase věhlas této kapely šel nahoru a tak, když se řekne Ivo Pěšák, tak si ho každý spojí právě s tímto tělesem, které již přes třicet let rozdává humor a smích. V úterý 4. července 2006 jsme je měli možnost vidět díky společnosti Video El Canada v Torontu a skutečně jsme se dvě hodiny mohli bavit. Spolu s Ivanem Mládkem a Ivo Pěšákem (na snímku) jsme mohli vidět a slyšet Milana Pitkina a Libuši Roubychovou. Co se vlastně změnilo od té doby, kdy jsem parkoval svého modrého favorita F12 v Ostrovní ulici. Osud tomu chce, že mám stále modré kolo, ale dnes je značky *Gardin*. Takže u mne se toho moc nezměnilo a podobně je tomu i s Ivo Pěšákem. Ten k tomu říká: „Moje postava se změnila do šířky, trochu jsem proplešatěl, trochu zešedivěl. Chodím hrát po hospodách. Stále mám rád pivo a nemyslím si, že alkohol škodí, ale že všechny abstinenty přežiju. Mám kapelu *Rokec* a hrajeme staré rokenoly z padesátých let, což mne skutečně baví. Mimo to jsme se s Upírem Krejčím zbláznili a na stará kolena děláme diskotékové písničky pro omladinu. Nepočítali jsme však s jednou věcí, že mládež ožívá teprve kolem jedné v noci. To je jediné, co mi dělá potíže.“ O tom, že Ivo Pěšák nestárne svědčí skutečnost, že během večera předvedl taneční kreaci. Libuše Roubychová nás při svých dobrodružných

cestách po Praze zase zavedla třeba do krematoria a Milan Pitkin byl vzornou ukázkou, jak se chovat k starším lidem. Pokud chcete slyšet nějakou anekdotu o zlaté rybce od Ivana Mládka, tak máte možnost vidět ještě jednu celou skupinu

ve čtvrtek 20. července 2006 v Hale kostela sv. Václava, 496 Gladstone Ave. v Torontu nebo o den dříve v Kitcheneru.

Aleš Březina

***

Andy Warhol a jednatřicet nešťastných

V okamžiku, kdy začínala v rozestavěné Art Gallery of Ontario výstava *Andy Warhol/Supernova: Stars, Deaths and Disasters, 1962-1964* se schylovalo k poslednímu utkání letošního Mistrovství světa v kopané. Dvě události, které spolu nesouvisí, vlastně jakoby se mijely a chtěly vyslovit něco zcela opačného. Kurátor výstavy režisér David Cronenberg vysvětluje, jak v šedesátých letech bylo pro newyorské umělce důležité osvobodit se od oficiální kultury a od oficiálních institucí. Jít opačným směrem. Zároveň jak nelze pochopit Warhola malíře, aniž bychom viděli jeho filmy. Warholovy obrazy velice často připomínají film. *Sixteen Jackies* (Šestnáct portrétů Jacqueline Kennedyové) nebo podobný obraz *Nine Jackies* z roku 1964. Obrazy *Elvis I a II* vypovídají o odchodu celebrity ze slávy. Zatímco na prvním obraze jsou dva portréty v jasných kontrastních barvách, na druhém obraze je Elvis pouze černobílý a pomalu mizí v šedi.

Fotbalové mistrovství světa je svým způsobem také tragédií celebrit. V závěru je jedenatřicet poražených mužstev. Pouze jedno mužstvo vítězí. Po dobu jednoho měsíce se zastaví čas a v přímém přenosu sledujeme neuvěřitelné vypětí hráčů, soustředěnost brankářů, jejich tragické chyby, strategii trenérů, kteří neprodyšně

uzavírají obranu, či naopak pokoušejí se o zvrát ztraceného zápasu. Zatímco Warhol se snaží přinutit ve svém *Screen Testu*, aby se účastníci natáčení po dobu čtyř minut nehýbali, v Německu šlo o pohyb.

Warholovi jakoby šlo o jiný čas, čas stárnutí a rozpadu. Sláva je spojená s tragédií a tragédie stojí za povšimnutí. Krásná žena spáchá sebevraždu skokem z Empire State Building na diplomatickou limuzínu. To je fotografie, která oběhne svět.

Na fotbalovém mistrovství ironicky jeden herec ve stejné roli - argentinský rozhodčí Hector Elizondo - třikrát sehrál stejnou roli. Třikrát nastolil tvrdou spravedlnost na úkor citu pro hru. Třikrát místo fotbalového umění zvítězil duch zákona. Třikrát svět reagoval jinak. Poprvé, když v utkání Česka s Ghanou za celkem nevinný faul ukázal červenou kartu pro svět neznámému obránci Ujfalušimu, nikdo si toho nevšiml. Televize téměř na celém světě mlčela.

O pár dnů později se totéž stalo Angličanovi Rooneymu. Rooney je slavnější než Ujfalúši, také faul byl poněkud tvrdší a média si toho povšimla. Tentokrát jeli domů Angličané.

Naposledy ve finále se to stalo největší hvězdě mistrovství Zinedine Zinademu. Pecka hlavou, kterou

uštědřil jako beran Marco Materazzimu, vstoupí do dějin. Nebylo jedné televizní stanice, která by o tomto incidentu neinformovala.

Andy Warhol by zřejmě vyjádřil, jak Hector Elizondo, rozhodčí, kterého nikdo neznal, by byl při dávání červené karty Ujfalušimu šedivý v mlze. Při druhé červené kartě Rooneymu by měl již zřetelné obrysy. Na třetí části triptychu by se jednalo o detailně provedený obraz. Stal se celebritou.

Jenže výstava obrazů malíře slovenského původu Andy Warhola pochází z let 1962-1964, takže tam nevidíme rozhodčího Hectora Elizonda, ale něco z doby, kdy newyorská škola bojovala proti establishmentu. Umělci se chtěli osvobodit od institucí. Ironií je, že o čtyřicet let později jsou Warholovi žáci propojení s grantovými institucemi více než kteříkoliv umělci předtím.

Mistrovství světa skončilo tuto neděli okolo sedmnácté hodiny torontského času. Výstava v Art Gallery of Ontario (317 Dundas St. W., Toronto) potrvá do 22. října 2006. Obojí stálo za shlédnutí, i když pocity, které v nás zůstanou jsou zcela odlišné.

abe

***